

Súd: Okresný súd Senica
Spisová značka: 6C/83/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2614203928
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Bellová
ECLI: ECLI:SK:OSSE:2015:2614203928.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Senici samosudkyňou JUDr. Monikou Bellovou v právnej veci žalobcu: Slovenská ľudová pomoc, o.z., Partizánske, ul. Gen. Svobodu č. 1069/4, IČO 37919725, právne zastúpeného: JUDr. Ján Legerský, advokát, Trenčín, Nám. Sv. Anny 15/25, proti žalovaným: 1. P. Ľ. C., bytom A., I. XXX/XX, štátna občianka SR, právne zastúpená: JUDr. Tatiana Polková, advokátka, AK, Žilina, Na Priekope č. 174/13, 2. Mesto Senica, Senica, Štefánikova č. 1408/56, IČO 00309974, zastúpené zamestnankyňou: B.. W. U., A., C. XXX/X, o ochranu dobrej povesti právnickej osoby, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a** .

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej v 1. rade náhradu trov konania vo výške 3.180,13 € a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku právnej zástupkyňi žalovanej v 1. rade .

Súd žalovanému v 2. rade náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa svojou žalobou podanou na súde dňa 26.5.2010 domáhal uloženia povinnosti žalovanému v 2. rade uviesť v lehote 60 dní od právoplatnosti rozsudku v informačnom mesačníku Mesta Senica s názvom „Naša Senica“ nasledovnú správu: „Článkom autorky P. Ľ. C. uverejneným v informačnom mesačníku Naša Senica č. 8 vydanom v auguste 2009 pod názvom Nie na detskú onkológiu!, v ktorom bolo uvedené, že v ostatnom čase možno vidieť pred obchodným domom Cieľ alebo pred poštou dvojice ľudí s pokladničkami, ktorí oslovujú okoloidúcich, aby prispeli na detskú onkológiu, že ich tvrdenie je zavádzajúce, lebo detská onkológia v detskej fakultnej nemocnici v Bratislave od tejto organizácie - Slovenskej ľudovej pomoci nedostala nikdy žiadne peniaze, že zneužívajú tak súcitenie obyvateľov, že táto organizácia, o ktorej sa nikde nič nedozviete, tak moderným žobraním vyberá peniaze na niečo, čo nezverejňuje a z čoho sa nikomu nezodpovedá a že dobre zvažujte, komu prispievate, došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti právnickej osoby občianskeho združenia Slovenská ľudová pomoc o.z. so sídlom Partizánske, ul. Gen. Svobodu č 1069/4, zverejnením nepravdivých informácií o tejto právnickej osobe, za

čo sa autorka článku občianskemu združeniu Slovenská ľudová pomoc o.z. týmto ospravedľuje.“ Ďalej sa žalobca domáhal určenia povinnosti žalovanej v 1. rade strpieť uverejnenie tejto správy žalovaným v 2. rade ako aj určenia povinnosti žalovanej v 1. rade zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu 10.000,- € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Náhradu trov konania si žalobca uplatnil len voči žalovanej v 1. rade. Žalobu žalobca okrem iného odôvodnil tým, že je občianskym združením, ktorého cieľom činnosti podľa Stanov je poskytovanie sociálnej pomoci a humanitárnej starostlivosti, ochrana životného prostredia so zameraním na ochranu zdravia obyvateľstva, podpora a pomoc osobám postihnutým onkologickými chorobami a diabetes, ako aj drogovou závislým a poradenské služby týkajúce sa obsahu poskytovaných podpôr. Žalobca poukázal, že po dobu svojej činnosti poskytol

pomoc viacerým žiadateľom - onkologickým pacientom v objeme cca 3,5 mil. Sk, pravidelne vykonáva verejnú finančnú zbierku /najmä predajom pohľadníc/ na základe povolenia Ministerstva vnútra SR. Konkrétne uviedol výšky čistých výnosov verejnej zbierky ako aj nákladov s tým spojených za obdobie rokov 2005 až 2009. Napriek uvedeným skutočnostiam vyšiel článok v informačnom mesačníku Mesta Senica „Naša Senica“ v júli 2009, v ktorom boli uvedené nepravdivé údaje o žalobcovi. Žalobca sa cítil dotknutý a využil právo na odpoveď v zmysle § 8 zák.č. 167/2008 Z.z.. Žalovaný v 2. rade ako vydavateľ mesačníka „Naša Senica“ reakciu žalobcu uverejnil v čísle 8, ktoré vyšlo v auguste 2009. Žalobcovi sa však nedostala satisfakcia za zverejnené nepravdivé informácie, ktoré boli objektívne spôsobilé hrubo zasiahnuť do práva žalobcu na ochranu dobrej povesti právnickej osoby. Žalobca zistil, že autorom článku je žalovaná v 1. rade. Žalobca pocítil narušenie dôvery medzi aktivistami žalobcu a poskytovateľmi príspevkov, čo viedlo aj k zníženiu rozsahu poskytnutých príspevkov a tak v konečnom dôsledku ku zníženiu možnosti pomoci zo strany žalobcu onkologickým pacientom. Tiež pocítil narušenie dôvery zo strany samotných aktivistov. Žalobca teda tvrdí, že informácie o ňom zverejnené boli nepravdivé a zároveň objektívne spôsobilé privodiť ujmu na dobrej povesti žalobcu ako právnickej osoby. Žalobca má preto nárok na morálnu satisfakciu vo forme zverejnenia ospravedlnenia zo strany žalovanej v 1. rade ako aj na peňažnú satisfakciu vo forme primeraného zadostučinenia v peniazoch.

Žalovaná v 1. rade so žalobou nesúhlasila, v písomnom vyjadrení uviedla, že v Senici pán T. Z. a jeho organizácia pôsobia so zbierkou už niekoľko rokov. Aktivisti s pokladničkami, ktorí stoja pred poštou, pred obchodným domom Cieľ alebo pred ďalšími nákupnými centrami oslovujú ľudí so slovami „prispejte na detskú onkológiu“. Najprv ponúkali pohľadnice za dobrovoľný príspevok 20,- Sk, pričom peniaze vkladali do vrečka alebo krabičky od masla. Neskôr sa objavili pokladničky kovové, uzamknuté. Zbierka bola najprv vykonávaná pod hlavičkou neinvestičného fondu Help, neskôr občianskeho združenia Slovenská ľudová pomoc. Keďže syn žalovanej v 1. rade je pacientom detskej onkológie od roku 2003, informovala sa žalovaná v 1. rade niekoľkokrát v DFNSP v Bratislave ako spolupracujú s uvedenými združeniami. Odpoveď primárky V.. A. bolo, že takéto združenia na detskú onkológiu neprispievajú finančne ani inak. Prostredníctvom internetu sa žalovaná v 1. rade informovala u občianskeho združenia na účel použitia vybraných peňazí, záverečnú správu. Dostala odpoveď, že občianske združenie takéto informácie neposkytuje, ale že sa môže prísť každý pondelok pozrieť do ich kancelárie v Partizánskom. Keďže aktivity žalobcu sa stali v meste pravidelnosťou, zareagovala tak, že svoje skúsenosti a názor zverejnila v mesačníku Naša Senica. Za svojim tvrdením, že žalobca nevyberá a nevyberal na Detskú onkológiu si žalovaná v 1. rade stojí. Oddelenia detskej onkológie v tom čase nedostali žiadne finančné prostriedky od žalobcu. Na záver uviedla, že nepokladá za poškodzovanie dobrého mena žalobcu to, že uverejnila svoj názor v mesačníku Naša Senica. Predseda žalobcu podľa zákona dostal možnosť zverejniť reakciu v týchto novinách, čo aj urobil, celú vec tak pokladá žalovaná v 1. rade za vybavenú, pretože tým si každý čitateľ mal možnosť urobiť vlastný názor.

Právna zástupkyňa žalovanej v 1. rade v písomnom vyjadrení poukázala na ústavné právo podľa čl. 26 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého má každý právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Sporný článok je nepochybne realizáciou ústavného práva žalovanej na slobodu prejavu. Žalovaná v článku vyjadrila svoj názor na činnosť žalobkyne. V článku uviedla pravdivé fakty, ktoré doplnila hodnotiacim úsudkom, ktorý má základ v skutkových okolnostiach. Je reálnym faktom, že žalobkyňa nikdy neprispela finančnou čiastkou na detskú onkológiu v Detskej fakultnej nemocnici v Bratislave. Ak aktivisti zbierajú peniaze a tvrdia okoloidúcim, aby prispeli na detskú onkológiu, tak oslovených zavádzajú. Ak sa prispievateľ rozhodne prispieť na detskú onkológiu tak predpokladá, že jeho príspevok bude odovzdaný pracovníku, ktoré sa zaoberá onkológiou detských pacientov. Takto oslovený prispievateľ určite nepredpokladá, že jeho príspevok skončí u anonymnej osoby, ktorá sa o príspevok uchádza odoslaním potvrdenia o zdravotnom stave a kópie potvrdenia, pričom spôsob overovania pravdivosti dokladu je nejasný. Kritický názor žalovanej na činnosť žalobkyne nie je ojedinelý, o čom svedčí obsah článkov uverejnených v mienkotvornom denníku SME zo dňa 27.11.2007 a 14.7.2009. Sloboda prejavu je základným pilierom demokratickej spoločnosti, v ktorej je každému dovolené vyjadrovať sa k verejným veciam a vynášať o nich hodnotové súdy. Veci verejné sú nepochybne aj verejné zbierky. Tieto činnosti môžu byť verejne posudzované, pričom pri ich kritike platí z princípu demokracie vyplývajúca ústavná prezumpcia, že ide o kritiku dovolenú. Žalobu navrhla v celom rozsahu zamietnuť.

Právna zástupkyňa žalovaného v 2. rade v písomnom vyjadrení uviedla, že uverejnením článku s uvedeným obsahom nedošlo k žiadnemu neoprávnenému zásahu do dobrej povesti žalobcu. Aktivisti žalobcu vyzývajú ľudí na príspevky na detskú onkológiu, čo naozaj vzbudzuje dojem, že vzbierané peniaze budú poukávané strediskám detskej onkológie. Sám žalobca potvrdil, že peniaze na detskú onkológiu nepoukazujú. Žalobu pokladala za nedôvodnú. Vo vyjadrení zo dňa 24.11.2010 trvala na tom, že predmetný článok žalovanej v 1. rade nespôsobil a ani nebol spôsobilý neoprávnené zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu. Účel zbierky je pre ľudí veľmi dôležitý a je rozhodujúcim faktorom pri rozhodovaní ľudí, či príspevok poskytnú alebo nie. Žalovaná v 1. rade len prirodzene reagovala na nepravdivé tvrdenia aktivistov žalobcu, o čom svedčí aj fakt, že v tom období bolo uverejnených v denníku SME niekoľko článkov na tému vyberania príspevkov na detskú onkológiu, príp. charitu, v ktorých je aj zmienka o žalobcovi. Vo všetkých článkoch je všeobecne vyslovená nedôvera k zbierkam, resp. pochybnosť o tom, či príspevky naozaj budú poskytnuté na účel, pre ktorý boli vyberané. Nezakladá sa teda na pravde tvrdenie žalobcu, že bez opodstatnenia boli o ňom zverejnené nepravdivé informácie, ktoré boli objektívne spôsobilé hrubo zasiahnuť do práva žalobcu na ochranu do dobrej povesti právnickej osoby. Súhlasila s názorom právnej zástupkyne žalovanej v 1. rade, že žalovaná v 1. rade v článku viedla pravdivé fakty, ktoré doplnila hodnotiacim úsudkom, ktorá má základ v skutkových okolnostiach. A takýto úsudok nemôže predstavovať neoprávnený zásah do práva na dobrú povesť.

Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 3C/110/2010-118 zo dňa 2.12.2010, ktorým žalobu ako nedôvodnú zamietol a žalovanej v 1. rade priznal náhradu trov konania, žalovanému v 2. rade náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku súd poukázal na skutočnosť, že žalobca nevykonával zbierku riadne v zmysle rozhodnutia MV SR o povolení zbierky, tiež bolo preukázané, a to aj tvrdením a listinnými dôkazmi samotného žalobcu, že peniaze poukazuje okrem iných aj detským onkologickým pacientom. To znamená, že prispievatelia neprispievali len na detských pacientov, ale aj na inú verejnoprospešnú činnosť žalobcu. Súd mal zato, že formulácia príspevku na detských onkologických pacientov, resp. deti trpiace rakovinou, prípadne iný termín by bol oveľa určitejší. Tiež spôsob akým žalobca pracuje pri poskytovaní príspevkov konkrétnym osobám sa javí súdu ako málo odborný. Na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že žalovaná v 1. rade nadobudla pri vykonávaní zbierky žalobcom svoj subjektívny názor, ktorý aj uverejnila, čím využila svoje ústavné právo, a to slobodu prejavu. Tento článok však vzhľadom na vyššie skutočnosti nemohol spôsobiť taký závažný zásah do dobrej povesti žalobcu, a žalobou požadované zadosťučinenie či už morálne alebo finančné sa javí ako neprimerané. Žalobcovi bolo umožnené reagovať na článok, a to tak, že ozrejmil čitateľom činnosť žalobcu, ako aj komentoval osobu pisateľky svojimi subjektívnymi dojmi. Podľa názoru súdu bola táto reakcia na článok dostatočným zadosťučinením a žalobu na základe uvedeného súd v celom rozsahu zamietol.

Po odvolaní žalobcu voči uvedenému rozsudku rozhodol Krajský súd Trnava rozsudkom č.k. 9Co/47/2011-156 zo dňa 6.12.2011, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, rozhodol aj o povinnosti navrhovateľa nahradiť odporkyni v 1. rade náhradu trov konania, odporcovi v 2. rade náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku uviedol, že do práva na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby podľa § 19b ods. 3 Občianskeho zákonníka možno zasiahnuť (podobne ako do osobnostných práv fyzických osôb podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) jednak skutkovými tvrdeniami, ale tiež aj neprimeranými hodnotiacimi úsudkami. Ide spravidla o nepravdivé skutkové tvrdenia a o také hodnotiace úsudky, ktorým chýba akýkoľvek skutkový základ, pričom v oboch prípadoch musí ísť o tvrdenia majúce difamačný charakter. To znamená, že tvrdenie musí byť objektívne spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti právnickej osoby. V preskúmanom prípade možno hovoriť o oprávnenej kritike navrhovateľa odporkyňou v 1. rade. Nemožno teda hovoriť o zásahu do dobrej povesti navrhovateľa ako právnickej osoby. S poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. svoje rozhodnutie odvolací súd podrobnejšie neodôvodnil s konštatovaním správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Proti rozsudku Krajského súdu Trnava č.k. 9Co/47/2011-156 zo dňa 6.12.2011 podal žalobca dovolanie. Najvyšší súd SR svojím uznesením č.k. 2 Cdo 80/2012-180 zo dňa 30.4.2013 predmetný rozsudok Krajského súdu Trnava zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uznesením č.k. 9Co/221/2013-189 zo dňa 25.3.2014 Krajský súd Trnava zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia rozsudku súdu prvého stupňa bolo, že súd prvého stupňa sa vo svojom rozhodnutí zo dňa 2.12.2010 nevysporiadal s tým, z akého dôvodu pripustil /správne malo byť uvedené nepripustil/ návrhy na doplnenie dokazovania, ktoré predniesli navrhovateľ, resp. jeho právny zástupca na pojednávaní dňa 2.12.2010, ako aj návrh na doplnenie dokazovania prednesený

odporkyňou v 1. rade. V ďalšom konaní mal súd prvého stupňa opätovne prehodnotiť návrhy na dokazovanie, ktoré predniesli právni zástupcovia navrhovateľa a odporkyne v 1.rade na pojednávaní dňa 2.12.2010 a následne sa vysporiadať s výsledkom tohto posúdenia.

Súd doplnil dokazovanie dokladmi o použití čistého výnosu zbierky počas jej konania, žiadosťami o finančnú pomoc vrátane príloh k nim, výsluchom svedkov P. T. W., P. M. I., B. A., B. Q., M. M. Č., K. C., T. C., písomnými vyjadreniami žalovaných v 1. a 2. rade a zistil tento skutkový stav veci:

Z dokladov o použití čistého výnosu zbierky a žiadosťami o finančnú pomoc predložených žalobcom sa súd ako aj účastníci konania oboznámili s konkrétnymi menami fyzických osôb a výškou poskytnutej finančnej pomoci žalobcom, tiež so žiadosťami o finančnú pomoc pre detských onkologických pacientov, lekáorskými správami priloženými k žiadosťami ako aj výškou poskytnutej finančnej pomoci žalobcom.

V písomnom vyjadrení zo dňa 30.10.2014 žalovaná v 1.rade považovala kópie listín predložených žalobcom z hľadiska relevantnosti za nepodstatné, zdôraznila, že sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k informáciám a myšlienkam, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa pokladajú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Žalovaná má teda nesporne právo na svoj vlastný názor a rovnako má aj plné právo svoj názor zverejniť bez ohľadu na to, či s tým dotknutý objekt súhlasí alebo nie. Slobodne vyjadrený názor žalovanej neobsahuje žiadne difamačné skutočnosti, ktoré by mohli poškodiť dobrú povesť právnickej osoby.

Z výsluchu svedkyne P. T. W. súd zistil, že svedkyňa videla aktivistov pred poštou v Senici ako opakovane vyberali na detskú onkológiu, zastavovali ľudí. Keď ich tam videla šiesty alebo ôsmykrát, spýtala sa, či majú povolenie na vykonávanie zbierky. Svedkyňa už nevedela, čo jej presne odpovedali, ale odišli smerom k lekární u Sv. Martina. Otázkami na svedkyňu bolo ďalej zistené, že peniaze vyberali opakovane dva až tri mesiace asi v roku 2009. Pod pojmom detská onkológia si svedkyňa predstavila detskú onkológiu v Bratislave ako nemocnicu.

Výsluchom svedkyne P. M. I. súd zistil, že sa jej to nedotýkalo, ohľadom vyberačov z tejto alebo inej zbierky vždy okolo nich len prechádzala, iným spôsobom s nimi neprišla do styku. Ďalej uviedla, že sa väčšinou pohybuje autom a po záverečných hodinách, aktivistov veľmi nevidela, raz ich videla pred poštou. Svedkyňa bola zamestnankyňou osvetového strediska, ktorého riaditeľkou je žalovaná v 1. rade. Tiež uviedla, že žalovaná v 1. rade neuvážené konania, poškodzuje občianske združenia.

Výsluchom svedkyne B. A. mal súd preukázané, že bola dobrovoľnou aktivistkou žalobcu, dostala od žalobcu uzamknutú pokladničku, s ktorou chodila po mestách, kde sa sama rozhodla vyskúšať zbierku, postavila sa na miesto ňou vybrané. Ďalej uviedla, že verejné finančné zbierky boli vykonávané pre onkologických pacientov a o ich použití rozhodoval žalobca. Predmetné noviny si zakúpila až po upozornení jedného obyvateľa mesta Senica, následne po prečítaní článku opustila mesto. Ľudia ju len slovné napádali, hovorili jej, že sú podvodníci, fyzicky ju nenapádali.

Svedkyňa B. Q. uviedla, že bola dobrovoľnou aktivistkou žalobcu, od žalobcu dostala uzamknutú pokladničku s logom, taktiež sme dostali pohľadnice, mali pri sebe povolenie pre verejnú finančnú zbierku od MV SR, letáčiky s internetovou stránkou ako aj číslom účtu, kde mohli ľudia na túto zbierku prispieť. Verejné finančné zbierky boli vykonávané pre onkologických pacientov a o ich použití rozhodoval žalobca. Ďalej uviedla, že verejné finančné zbierky sa organizovali po celom Slovensku, žalobca im nikdy neurčil, kde majú ísť, bolo to na ich výbere, na letáčikoch mal žalobca napísané, že finančné prostriedky zo zbierky použije pre toho, kto je onkologický pacient a požiada o to. Predmetné noviny si zakúpila až po upozornení jedného obyvateľa mesta Senica, následne po prečítaní článku opustila mesto. Ľudia ju napádali len slovné, hovorili jej, že sú podvodníci, fyzicky ju nenapádali.

Výsluchom svedka M. M. Č. bolo preukázané, že je to už viac rokov, presne si nepamätal, mohlo to byť niekedy v roku 2008 alebo 2007 ho v centre mesta zastavili vždy dve dámy, najmä pred poštou, pýtali peniaze, konkrétne povedali, prispajte na onkológiu, nebol si istý, tušil, že povedali na detskú onkológiu. Prvýkrát sa ich svedok spýtal, či sú liga proti rakovine od doktorky A. alebo Červený nos - doktorka Š.. Nakolko je lekár pozná tieto dve organizácie, ktoré sa zaoberajú pomocou onkologickým pacientom, na

to mu odpovedali, že sú zo Slovenskej ľudovej pomoci. Keďže svedok už prispieva do prvých dvoch zmienených organizácií, do kasičky neprispel. Ďalej uviedol, že sa mu to stalo viackrát, že ho zastavovali s tým, aby prispel na onkológiu. Pohľadnice mu aktivistky neponúkali, tie by možno aj kúpil, zdalo by sa mu to byť serióznejšie.

Svedkyňa K. C. vo svojej výpovedi uviedla, že bola členkou Slovenskej ľudovej pomoci, o.z., ich predseda podal návrh na súd, pretože ich ľudia v Senici napádali, slovne, vulgárne, ukazovali im článok, ktorý bol proti nim uverejnený, po tejto skúsenosti skončila. Ďalej uviedla, že predseda občianskeho združenia určil miesta, kde sa mali konať zbierky, vozil ich tam, kasy boli zamknuté, ak niekto prispel, dostal pohľadnicu a letáčiky, kde bolo uvedené ako sa žiada o príspevky. Zbierky sa vykonávali pre onkologických pacientov, predseda rozdeľoval finančné príspevky na základe žiadostí. Každý kto prispel 1,- € a viac dostal pohľadnicu, o tom kto bol konečným príjemcom finančných príspevkov rozhodoval predseda o.z.. Zbierky boli realizované na území takmer celého Slovenska okrem východného. Obsah článku v mesačníku Naša Senica v júli 2009 svedkyňa poznala, predseda o.z. sa obrátil na mesačník so žiadosťou o odpoveď, predseda jej dal prečítať uvedený článok aj s odpoveďou. Svedkyňa tiež uviedla, že ľudia ich napádali do zlodejov, voči tomu sme sa bránili, stretli sa aj s ľuďmi, ktorí dostali príspevky.

Výpoveďou svedkyne T. C. mal súd preukázané, že bola dobrovoľnou aktivistkou žalobcu, uviedla, že tá pani ich nevhodne urážala, nevhodne sa vyjadrovala o tomto občianskom združení aj smerom k aktivistkám, potom ich predseda reagoval tak, že podal žalobu. Napísala o o.z. článok, v ktorej osočovala o.z., na základe ktorého ľudia napádali aj ich aktivistky a naštrbilo to dôveru ľudí. Verejná finančná zbierka žalobcu sa uskutočňovala predajom pohľadníc, na tú pohľadnicu bolo určené 1,- €, kúpou pohľadnice ľudia prispievali na pomoc onkologicky chorým ľuďom. Mali zaplombované pokladničky, ktoré sa odovzdávali predsedovi o.z.. Zbierka sa robila na pomoc onkologicky chorým pacientom v núdzi, zasielalo sa to priamo do rodín. Podľa výšky vyzbieranej sumy predseda o.z. rozhodoval na základe žiadostí, komu, koľko poskytovalo o.z. pomoc. Svedkyňa sa stretla aj s pozitívnymi reakciami ľudí, dostali pomoc od o.z.. Do Senica a na Myjavu nechceli veľmi chodiť, ľudia tam boli dosť nevrí, po uverejnení článku odmietali chodiť do Senice. Obsah článku napísaného žalovanou v 1.rade svedkyňa poznala, uviedla, že menovaná osočovala o.z., uvádzala skutočnosti, ktoré neboli založené na pravde. Ľudia im hovorili, že čítali článok, odmietali aj prispievať, urážali ich, povedali, že sú podvodníci a pod.

Dňa 14.1.2015 bolo súdu doručené písomné vyjadrenie žalovaného v 2. rade k doplnenému dokazovaniu v ktorom uviedol, že výpovede svedkýň K. C. a T. C. žiadnym spôsobom nemajú vplyv na doteraz zistený skutkový stav, uvedené výpovede sú účelové a nedôveryhodné. Svedkyne si síce nepamätajú v akom ročnom období v Senici pôsobili, ale presne si pamätajú akým spôsobom oslovovali ľudí pri vyberaní finančných prostriedkov. Obe svedkyne zdôraznili, že neoslovovali ľudí, aby prispeli na detskú onkológiu, ale aby prispeli pre onkologicky chorých pacientov. V konaní pritom už bolo jednoznačne preukázané a žalobca túto skutočnosť ani nepoprel, že aktivisti vybrali na detskú onkológiu. Je pritom zrejmé, že práve táto skutočnosť bola rozhodujúcim faktorom pre vznik pochybností o dôveryhodnosti zbierky nielen u žalovanej v 1.rade ale aj u viacerých novinárov z denníkov pôsobiacich na Slovensku, ktorí rovnako vnímali detskú onkológiu ako žalovaná v 1.rade a rovnako ako ona si fakty preverovali v príslušných nemocniciach a na základe zistených faktov vyjadrili svoj názor. Uverejnené články sú založené v spise, pričom časopis Naša Senica je informačným mesačníkom mesta Senica, teda miestneho významu a denník Sme, v ktorom boli články rovnakého charakteru uverejnené je časopis s celoslovenskou pôsobnosťou. Aj po doplnení dokazovania zostáva nespochybniteľným faktom, že žalovaná v 1. rade v predmetnom článku uviedla pravdivé fakty a vyjadrila svoj hodnotiaci úsudok, založený na skutkových okolnostiach a takýto úsudok nepredstavuje neoprávnený zásah do práva na dobrú povesť.

V písomnom vyjadrení k výpovediam svedkýň K. C. a T. C. zo dňa 24.8.2015 žalovaná v 1.rade považovala výpovede svedkýň za nedôveryhodné, pretože obe svedkyne vypovedali úplne zhodne, boli naučené výpovede, používali rovnaké vety a formulácie. Na otázku, aké boli reakcie obyvateľov v Senici a na Myjave na tento článok odpovedali, že im ľudia nadávali. Mesačník Naša Senica pritom vychádza v Senici, nie na Myjave. Ani jedna zo svedkýň sa nad tým nepozastavila a obe tvrdili, že im tam nadávali. Svedkyňa C. sa vyjadrila, že v Senici ju pri vykonávaní zbierky urážala aj pani, čo článok napísala, teda mala ju urážať aj žalovaná v prvom rade. Keď sa jej na konci výsluchu žalovaná v 1.rade spýtala, či ju skutočne osočovala aj pani, čo napísala článok, teda žalovaná v 1.rade, zostala zmätená a vzápätí

vyhlásila, že sa necíti dobre. Svedkyne tvrdili, že ponúkali pohľadnicu za 1,- € na pomoc onkologickým pacientom, toto tvrdenie sa nezakladá na pravde, pohľadnice v Senici neponúkali, ale pýtali príspevok na detskú onkológiu, pohľadnice možno mali, ale rozhodne ich neponúkali. Samotné svedecké výpovede nemôžu ovplyvniť ústavou priznané právo žalovanej v 1.rade na slobodu prejavu.

Podľa § 19b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, pri neoprávnenom použití názvu právnickej osoby sa možno domáhať na súde, aby sa neoprávnený užívateľ zdržal jeho užívania a odstránil závadný stav; možno sa tiež domáhať primeraného zadosťučinenia, ktoré sa môže požadovať aj v peniazoch. Odsek 2 platí primerane aj pre neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby.

Z výsledkov vykonaného ako aj doplneného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci súd vyvodil právny záver, a to že žaloba nebola podaná dôvodne. V konaní mal súd nepochybne preukázané, že žalovaná v 1. rade vo svojom článku v mesačníku Naša Senica 7/2009, ktorého vydavateľom je žalovaný v 2. rade, len využila svoje ústavné právo, a to slobodu prejavu, keď v článku vyjadrila svoj názor a osobnú skúsenosť s vykonávaním zbierky žalobcu v meste Senica. Žalobca sa cítil týmto článkom dotknutý, a preto uverejnil svoju reakciu v tom istom mesačníku v č. 8/2009. Žalobou sa domáhal jednak morálnej satisfakcie vo forme ospravedlnenia ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Článok žalovanej v 1. rade však súd posúdil ako článok obsahujúci určitú kritiku na prácu aktivistov žalobcu, príp. žalobcu, nie však v rozsahu, ktorý by súd mohol posúdiť ako neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b Občianskeho zákonníka. Kritiku konania fyzickej osoby opierajúcu sa o okolnosti, o ktorých je oznamovaný pravdivý údaj, nemožno spravidla považovať za odporujúce ustanoveniu § 11 OZ, a to aj keď bolo v kritike použité v zodpovedajúcej miere ironizovanie, odsudzovanie a zavrhovanie kritizovaného konania fyzickej osoby /komentár k § 11 Občianskeho zákonníka, ktorý treba použiť analogicky aj na ochranu povesti právnickej osoby/. To že žalovaná v 1. rade písala o skutočnostiach, vychádzajúcich z jej vlastných skúseností a zisťovaní, a že uvedené skutočnosti možno považovať za pravdivé, bolo podporené doplneným dokazovaním svedeckými výpoveďami, najmä RNDr. W. a MUDr. Č., ktorých možno považovať za vierohodných svedkoch, nakoľko k účastníkom konania nie sú v žiadnom vzťahu. Najmä svedkyňa RNDr. W. podporila tvrdenia žalovanej v 1.rade, keď videla opakovane vyberať aktivistov na detskú onkológiu. Obdobne vypovedal aj M.. Č., ktorý sa zaujímal, pre ktorú organizáciu vyberajú príspevky, tiež vypovedal, že mu aktivistky žiadne pohľadnice neponúkali. Výpoveďou svedkyne I. súd v predmetnej veci nemal preukázané žiadne relevantné skutočnosti, nakoľko sama uviedla, že sa pohybuje po meste väčšinou autom a po záverečných hodinách. Tiež jej vyjadrenie, že žalovaná v 1. rade robí neuvážené konania, poškodzuje občianske združenia, súd považuje za irelevantné, nakoľko nebolo ďalej konkretizované a ničím podložené. Tiež nemožno pri hodnotení výpovede svedkyne opomenúť určitú osobnú zainteresovanosť, nakoľko bola zamestnankyňou osvetového strediska, ktorého je riaditeľkou žalovaná v 1. rade. Výpoveďami ostatných svedkýň B. A., B. Q., K. C. Q. T. C., mal súd v podstate preukázané, že žalobca v niektorých prípadoch vykonával zbierku riadne, a to predajom pohľadníc ako aj uvedením skutočného účelu výberu príspevkov, a to pomoc onkologicky chorým pacientom. Výpoveď svedkyne C. súd považoval za nie príliš vieryhodnú, nakoľko vo svojej výpovedi uvádzala, že ich urážala aj pani, čo článok napísala, teda mala ju urážať aj žalovaná v prvom rade. Keď sa jej na konci výsluchu priamo žalovaná v 1. rade spýtala, či ju skutočne osočovala aj pani, čo napísala článok, teda žalovaná v 1.rade, podľa písomného vyjadrenia žalovanej v 1. rade, zostala svedkyňa zmätená a vzápätí vyhlásila, že sa necíti dobre, čo vyplýva aj zo zápisnice z výsluchu. Svedkyne sa tiež vyjadrovali, že ich ľudia osočovali tak v meste Senica, ako aj v meste Myjava, pretože ohľadom mesta Myjava nijakým iným spôsobom nezareagovali, a to ani jedna z týchto štyroch svedkýň. Tu nemožno vylúčiť vplyv na mienku obyvateľov aj uverejnených článkov v denníku SME, ktoré sú súčasťou spisového materiálu, nakoľko mesačník Naša Senica v meste Myjava nevychádza. Z opísaného stavu veci možno zhrnúť, že žalovaná v 1. rade v uverejnenom spornom článku využila svoje ústavné právo, a to slobodu prejavu, keď v článku uviedla pravdivé skutočnosti, o ktorých sa dozvedela, ako aj svoj vlastný názor na ne. Uvedené konanie žalobcu posúdil ako zásah do povesti právnickej osoby, avšak takúto mieru kritiky bol povinný znieť, prípadne z nej vyvodit' dôsledky, ako napr. riadne poučenie všetkých aktivistiek akým spôsobom treba zbierku vykonávať. Zásah do povesti právnickej osoby - žalobcu žalovanou v 1. rade

uverejnením článku v mesačníku žalovaného v 2. rade, tak súd nemohol považovať za neoprávnený. Navyše bola žalobcovi umožnená reakcia na článok žalovanej v 1. rade, čo súd naďalej považoval za dostatočnú satisfakciu. Súd teda žalobu ako nedôvodnú opätovne zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. I. O.s.p. s tým, že úspešnej žalovanej v 1. rade priznal náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia v celkovej výške 3.180,13 €, a to podľa § 10 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a/ a § 14 ods. 1 písm. a/, b/, c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len vyhláška) za päť úkonov právnej služby po 289,03 € /2x prevzatie veci a príprava - 13.8.2010, 3.4.2012, písomné podanie - 22.9.2010, 4.4.2012, účasť na pojednávaní - 2.12.2010/, podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky za jeden úkon právnej služby po 270,53 € /písomné podanie - 29.4.2011/, 19 % DPH 168,86 €, 20 % DPH 55,59 €, 3x paušál po 7,21 €, 1x paušál po 7,41 €, 2x paušál po 7,63 €, 2x paušál po 8,04 €, 3x paušál po 8,30 €, cestovné vo výške 83,46 € (21,60 € + 61,86 €), náhrada za použitie vozidla 212,11 € (54 € + 158,11 €) a náhrada za stratu času 403 € (6 polhodín x 12,02 € + 8 polhodín x 13,40 € a 16 polhodín x 13,98 €). Súd pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzal z ustanovenia § 10 ods. 1 vyhlášky, t.j. z tarifnej hodnoty 10.000 €, ktorá suma predstavuje požadovanú nemajetkovú ujmu v peniazoch, ako aj z ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky, nakoľko predmetom konania je ochrana dobrej povesti právnickej osoby, t.j. hodnotu práva nebolo možné vyjadriť v peniazoch. Zároveň keďže ide o spojenie dvoch vecí, súd podľa § 13 ods. 3 vyhlášky zvýšil základnú sadzbu tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou (t.j. 270,54 €) o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by patrila v ostatných spojených veciach (t.j. 55,49 € / 3 = 18,49 €). Za ďalšie úkony právnej služby súd priznal žalovanej v 1. rade náhradu trov právneho zastúpenia podľa § 10 ods. 8 a § 13a ods. 3 písm. c/, d/ vyhlášky za päť úkonov právnej služby po 91,28 € /písomné podanie - 30.10.2014, 24.8.2015, účasť na pojednávaní - 5.11.2014, 15.1.2015, 25.11.2015/, t.j. v nižšej sume, a to vychádzajúc z konečného vyčíslenia trov konania, ktoré si právna zástupkyňa žalovanej v 1. rade uplatnila. Náhradu trov konania žalovanému v 2. rade súd nepriznal, nakoľko ich nežiadal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie a to do 15. dní odo dňa jeho doručenia, cestou podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Trnave, trojmo.

V odvolaní sa okrem všeobecných náležitostí(§ 42 ods.3 O.s.p) musí uviesť proti ktorému rozhodnutiu súdu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. (§ 205 ods.1 O.s.p.)

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1
- b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
- c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
- d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
- e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 a)
- f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods.2 O.s.p.)

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák.č.233/1995 Z.z., ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.